

Svenska Canada = Tidningen

The Swedish Canada News

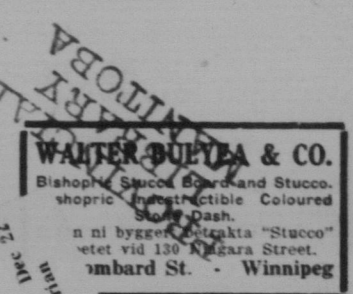
ARG. (YEAR) 31.

LÖSNUMMER 10 CENTS

WINNIPEG, MANITOBA, FORDAGEN DEN 19 Juli, 1923.

LÖSNUMMER 10 CENTS

No. 29

Senaten får grundligt på huden

Senaten dödar billen om nya järnvägsbranscher i västra Canada.

Senaten hudflänges av Hoyer, Irvine och Motherwell

Senatens förut omtalade vägran att godkänna ett anslag på 45 milj. dollars för byggandet av nya branschlinjer och fullständigt av redan påbörjade av de nationella järnvägarna (C. N. R.) i västra har åstadkommit en stormväg av bitterhet och protest landet runt. Man finner knappast ord starka nog att fördoms senatens handling, och det anses t. o. m., att kravet på senatreform på grund av det skedda i framtiden kommer att antaga mera pockande former.

Sir Henry Thornton, som har ledningen för de nationella järnvägarna om hand, har förklarat, att den för parlamentet framlagda motionen om anslaget till järnvägarna ingalunda emanerat från honom och direktörerna egenmäktigt i avsikt att få kontroll över en större summa penningar, såsom en del emellan tycks tillhålla sig. Han förklarade även, att strax efter hans hitkomst till Canada underrättades han om att det var nödvändigt att bygga en del branschlinjer i västra Canada, dels för att öppna upp nya jordstråk och dels för att hjälpa ut de nybyggare, som stundom hade från 20 till 40 mil till närmaste järnväg; dessutom var det nödvändigt att fullborda redan påbörjade linjer för att bringa i bruk kapital, som redan användes. De företag omedelbart en grundlig undersökning om förhållandena och det var på grund av dessa iakttagelser, som direktionen framlände sin rekommendation. Planen var omsorgsfullt utarbetad av sakkunniga och anslaget hade varit tillräckligt. En tioårsperiod ansågs nödvändig för att kunna arbeta enligt ett visst effektivt system.

Underhuset antog anslaget, men senaten dödade detsamma obehövt. Jordbruksmännen W. L. Motherwell betecknade handlingen som oerhörd ofattbar. "Det var en oerhörd handling, och det vore brottligt av mig att ej uttala min åsikt här om," sade han. "Dessa järnvägar är absolut nödvändiga och ha varit så under de sista tio åren. En nybyggare, som icke instått liv i de avlägsna regionerna, får mer eller mindre ett kreditivt. Jag vet, varom jag talar, ty jag har själv fört ett dykligt liv under 22 års tid. Anslaget blev antaget i underhuset med stor majoritet, även om protester höjdes av vissa element, som av Arthur Melgoin. Det godkänns." (Forts. & sid. 5.)

Förbudsseger i Främre Indien

Drottningen av Bhopal har infört rusdrycksförbud.

Inkomsterna, omkring 5 mill. rupees, från sprithanteringen offras.

I dessa dagar ingår via Westerville, Ohio, underrättelsen, att en införelse regentina infört förbudet i sitt land. Det är drottningen eller på hindostiska Gegend av Bhopal, som gjort sitt folk till avhållsamt genom detta påbud. Som bekant är vissa delar av Indien direkt brittiska besittningar, såsom Bengal, Bombay, Madras etc., vilka strykas av den från London utsedde vicekungen, medan andra åtminstone till namnet lyda under infödda furstar, som stå i bundsförvantställning till den brittiska kronan, medan i själva verket de nog mycket äro underkastade denna kontroll. En dylik stat är Bhopal, beläget i Centralindien, en i övrigt muhammedansk lydstat, med något över en miljon invånare på ett rätt litet område, dock näst Hydrabad den största muhammedanska provinser.

Inkomsten till statskassan från tidigare medgivna sprittilligheter är på uppätt till 4 å 5 miljoner rupees eller 6 å 7 miljoner svenskt per år, vilken inkomst drottningen velat offra i hopp, att hennes undersåtar skulle vilja lyda. I Bhopal är tronen ärligt på kvinnolinjen, således ett matrarkat, men ej av ulyrdigt datum, utan stammande från mitten av det senaste århundradet. Den nuvarande Begum har utträtt mycket för sitt folk i och med upprättandet av skolor, också för flickor, och annat socialt arbete. Stor tillfredsställelse har följt hennes beslut, särskilt bland förbudsvännerna, och Vita bandet i Lucknow har hyllat henne på olika sätt.

Higginbotham får 20 års fängelse.

Frigives mot \$20,000 borgen, medan försvaret söker utverka ny rättegång.

Läkaren hos Putnam Lbr. Co., söker fritaga honom.

Försvarets ledare i målet mot epöfogden William Higginbotham, anklagad för att under tjänstgöring i Putnam Lumber Co.'s fångläger i Florida ha piskat Martin Tabert från North Dakota till döds, började sin bevisföring i början av f. v. Försvaret försökte visa, att den anklagade endast tilldelat Tabert 5 å 10 slag med sin piska, och att denna misshandling omöjligt kunnat medföra döden. Åklagarsidan påstod däremot, som bekant, att Higginbotham tilldelat Tabert från 75 till 119 slag, och att han därigenom tillskyndat honom så svåra skador, att döden följde.

Den 3 dennes intog Higginbotham själv vittnesbänken. Han förklarade, att han endast gjort sin plikt, såsom lägen ålade honom att göra, samt att han ej tilldelat Tabert mer än omkring 10 slag. Tabert hade kort därpå förkylt sig och avlidit av naturliga orsaker, påstod han. Den anklagade uppav, att han var 35 år gammal, att han vägrade 135 pounds och att han varit i krigstjänst, därav ett år i Frankrike.

Dr T. Capers Jones, läkare hos Putnam Lumber Co., förklarade, då han den 4 dennes uppträdde som vittne, att Tabert avlidit som följd av lunginflammation och en komplikation av sjukdomar. Doktorn påstod sig ej ha sett några märken efter piskaslag till Taberts kropp. Den 5 dennes var försvaret färdigt och åklagarsidan återtog målet för slutbehandling. Det inkallade då en f. d. tjänsteman hos Putnam Lumber Co., J. B. Johnson, vilken vittnade, att han hört dr Jones säga, att "Higginbotham piskat ihjäl Tabert." Ett annat vittne, Earl Callahan, omtalade, att en av de personer, som närvarade, då H. pryglade Tabert, uppgivit, att H. utdelat åtminstone 90 slag.

Den 7 dennes övermannade målet till juryn, och efter två timmars överläggning förklarade densamma Higginbotham skyldig till mord i andra graden. Domen blev 20 års straffarbete. Den anklagade försattes på fri fot mot \$20,000 borgen, medan försvaret söker utverka ny rättegång.

Gamla gardet för-lorar i Minnesota

Farmare-arbetare kandidaten vinner glänsande seger över den konservativa guvernören Preis.

Väntar en majoritet av 75,000.

Till Föreningens Stateras senator att fylla vakansen efter framlidne Knute Nelson av Minnesota valdes den 16 dennes vår landsman Magnus Johnson, farmare-arbetarekandidat. Röstslutfröman äro ännu ej fullständiga, men det beräknas, att Johnson dragit en majoritet av nära 75,000 röster över sin närmaste medtävlare, guvernör J. A. O. Preis, den republikanska kandidaten. Demokraterna kandidat James A. Carley kom som en dålig trea.

I trots av det väldiga maskineri, som republikanerna och synnerhet de konservativa av dem, satt upp, lyckades de ej denna gång slå blå dunster i ögonen på folk. Hela den konservativa kapitalpressen gjorde vad den kunde för att motarbeta Johnson, men förlöjligade honom och talade om hans "boniska" sätt både i uppriktande och i under det att Preis naturligtvis framhålls som mer passande, såsom varande mer "polarad" och i egenskap av "herremann." Den gamle vikingen Knute Nelson fick sålunda ej en efterträdare av sin anda, Nelson liksom Preis och den sorgligt ryktbare Burquest börde till de gamla "standpaters," som vore rädda för allt radikalt och allt framstegsridande.

Magnus Johnsons seger har mer att betyda, än det kan se ut vid en första anblick. I sitt program lovade han understödd till den radikala La Pollette gruppen i senaten, som nu i honom får en verklig folks representant och ej en av de vanliga broddpolitikerna, vilka endast strax före varje val bära söta ord i munnen om folket. Johnson besegrades ståtligt bäst av Preis i valet för guvernör med en majoritet av endast 14,500, vilket ju var en mycket knapp seger för Preis. Men så var Johnsons seger så mycket större.

Johnson är en verklig farmare i Kimball, Minn., och han sade sig skola gå tillbaka till sin farm och hjälpa sömerna med skörden, innan han åter sosselsätter sig med politik. Så skall det låta!

Ett nytt parti bildat i F. S.

Ett konvent av farmare och arbetare avhålls i Chicago, Ill.

De radikala elementen kontrollera förhandlingarna

Den av farmararbetarpartiet samman kallade konferensen av alla liberala politiska grupper i landet öppnades i tisdags i Chicago. Detta var egentligen farmararbetarpartiets nationalkonferens.

Inbjudningar hade utsåtts till arbetare, jordbruks-, ekonomiska och industriella grupper och hade försämrats av många av dem. American Federation of Labor deltog dock icke i konferensen, men flere staterföreningar och lokala föreningar hade sänt delegater. Socialist Party var icke heller officiellt representerat, men bland delegaterna märktes några personer med affiliationer i detta parti, särskilt älderman I. G. Scott från Minneapolis.

Avsikten med mötet är icke, såsom framhålls i inbjudningen till detsamma, att förena alla grupperna i ett enda politiskt parti, utan att sammanföra deras ansträngningar i en politisk maskin, som till förs producerande klasserna skall tillförsäkra rättigheter, som förnekas dem under de två gamla partierna regim.

Det väckte ett visst uppeende, då man fann, att William Z. Foster, ledaren för "borra mittan"-rörelsen i American Federation of Labor, och som för en tid sedan blev frikänd i det bekanta syndikalismålet i Michigan, var delegat, representerande farmararbetarna i Chicago faktorerens förening. Foster utsåts till medlem av organisationskommittén. Även Alexander Howat, som utsetts ur United Mine Workers of America, och som avstjänat fängelsestraff för brott mot lagen om industriarbetaren i Kansas, var delegat. Howat hälsades med livliga applåder, när han uppträdde på ett tal. I sitt anförande varnade han speciellt för de tjänstemän inom faktorerens grupp, som i allmänhet icke med bilaga ögon se, att arbetarna intressera sig för andra partier än de båda gamla.

Bland övriga talare under de första konferensdagarna märktes viceguvernör George P. Comings av Wisconsin, f. d. senator R. F. Pettigrew från Syd-dakota, "Mother" Jones och John Fitzgerald, president för Chicago Federation of Labor, William Bouck av Western Progressive Farmers' organization fungerade som ordförande. Resultatet av Chicago-konferensen, som ursprungligen sammankallats för att i politisk aktion ena alla minoritetspartier och grupper, blev en bestämd splittring mellan de liberala och de radikala elementen — de senare lyckades få överhanden vid konferensen, som var ganska stormig. Minoritetsgrupperna äro därför nu delade i tvåna partier, Federated Farmer-Labor party och det gamla, nu reducerade -Farmer Labor Party of the United States.

800 delegater deltog i konferensen och erhöilo första dagen såväl i Farmararbetarpartiets konvention, som ajurnerade för att sammanträdas i konferens följande dag med alla delegater i avsikt att diskutera en ge-

(Forts. & sid. 5.)

BULGARIEN FORDRAR UTLOPP TILL HAVET

Premiär Zankoff fordrar att de allierade infriar sitt löfte om utlopp till Agaiska Havet.

Bulgarien har uppfyllt alla sina löften.

Premiär Zankoff har i en intervju, som han den 19 juli givit till en pressrepresentant, rörande utgången av Lausannekonferensen, bl. a. förklarat, att Bulgarien måste tillerkännas utlopp till Agaiska havet. Lausannekonferensens handling att ge Karagatch i Adrianopeldistriktet till Turkiet har försatt de två makterna Turkiet och Grekland i en sådan ställning, att de samfällt kunna avståta Bulgarien från utlopp till havet. "Bulgarien gjorde många löften under fördraget av Neuilly," förklarade premiär Zankoff, "och vi ha strängt upprätthållt dem alla. Stor-makterna gjorde oss endast ett konkret löfte, och uppfyllandet av detta löfte synes vara mera avlägsnat än någonsin. För delegat vid Lausannekonferensen har erhållit instruktioner att ej gå med på några arrangemang, som avståta Bulgarien från Agaiska havet.

Bulgariens folk värdar till stormakterna att uppfylla sitt enda löfte till Bulgarien." (Forts. & sid. 5.)

England bistår Lilla Ententen

Gen. Mittelhausen får order att ögonblickligen skynda till Paris.

Frankrike fruktar att England söker åstadkomma brytning mellan Ententens makter.

Från Paris meddelades den 11 juli, att general Mittelhausen, den franska militärmissionens i Tjecko-Slovakien chef, erhållit order att ögonblickligen skynda till Paris på aeroplan. Detta hastiga hemkallande följde omedelbart på en intervju, som Poincaré dag före haft med Edward Benes, Tjecko-Slovaekiens utrikesminister.

Insidan av historien påstås vara den, att England genom sitt inflytande öst åstadkomma brytning inom Ententen och sökt förmå Polen att hålla sig utifrån kombinationen.

Både Polen och Rumänien ha lånat så mycket av Frankrike, att de ej kunna låna mera. De äro också trötta på den franska kontrollen över deras armer och söka därför slita sig loss från det franska greppet. — "Något som England gör sitt bästa för att uppnå."

England har nyligen sånt ett stort militära instruktörer och stabsofficerare till Polen och Rumänien. Englands syftsmål är att bygga upp dessa nationer, så att de bli maktiga nog att utöva tryck på Ryssland. Dess sekundära avsikt är att försvaga den franska makten i Centraleuropa.

L. O. G. T.'s möte i Percival, Sask.

Som O. T. valdes Alb. Noreus, Kenora och som O. S. — G. H. Silver, Wpg.

Nästa möte avhålls i Kenora, sommaren 1924.

Skandinaviska Stolorgen av L. O. G. T. avhöll den 8-10 juli sitt ordinarie stolorgemöte i Percival, Sask. Logen Hoppets ankar därstädes hade söndagen den 8 juli anordnat ett öppet möte, som öppnades kl. 3 e. m. av hr S. E. Sundquist, vilken hälsade på det fäst stora antalet deltagare, vilka komma, varpå ordet överlämnades till O. L. Holmerna, Winnipeg, stolorgens O. T., som under ett timalångt anförande redogjorde för förbudsströmmen i Manitoba samt varnade Saskatchewanens förbuds vänner att ha ögonen öppna och ej låta överraska sig av moderatörernas, vilka otydligt velat komma att bearbeta opinionen i Saskatchewan på samma sätt som i Manitoba. Han uttalade som sin uppfattning, att man snart nog komme att få erfara, hur experimentet lyckas i Manitoba, och att Saskatchewan därav komme att försättas i tillfälle att draga fördelar av denna erfarenhet. Även red. G. H. Silver höll ett kortare anförande, därpå anföranden mottogs av den intresserade publiken nedt applåder.

Efter det öppna mötets slut hölls slutet loget. På måndagsmorgonen vid tio-tio, öppnades det egentliga stolorgemötet på rituenligt sätt. På grund av de oförbara vägarerna hade ett stort antal, för dem, som ämnat deltaga i mötet, förhindrats att komma, vadan besökaretalet var mycket litet. Följande loger voro representerade genom följande ombud: Framtidens Hopp, Winnipeg, Man; Chas. J. Sandberg; Skandia, Dubuc, Sask.; Axel Hamilton och Carl Bergström; Gode Avelsten, Kenora, Ont.; H. Erikson; "Canada," Kamsack, Sask. Axel Spetz; Hoppets Ankar, Percival, Sask.; Rida Sundquist, och verkställande rådets medlemmar voro O. T. hr O. L. Holmerna, O. St. L. hr G. H. Silver samt O. Skm. hr Alf. Egnell, samtliga från Winnipeg, närvarande.

Under måndagens lopp behandlades de olika löpande ärendena, såsom tjänstemannarapporters följande samt behandling av de för stolorgen förelagda motionerna. Bl. beslut, som fattades, antecknas: (1) att följande medlemmar av V. R. erhålla fria resor till stolorgemötet: O. T. O. S. O. Skm. O. R. O. St. L. samt dessutom L. O. T. D.; (2) att arvodet för sekreterarens arbete skall utgå med 150 per år; (3) att lodg skall utgå skattemånade jul som fullpublikation (Forts. & sid. 5.)

Stridigheterna pågå i Lausanne

Enighet tycktes vara uppnådd, men nya tvister uppstå igen.

Traktatet har ej ännu blivit undertecknad av delegerade

Lausannekonferensen tycks vara på god väg att bli en permanent institution. Några resultat tycks den i alla fall ej vara i tillfälle att åstadkomma. Man står hela tiden och stampar på samma ställe, och turkarna tyckas ha gemenligt tillfälligt. De allierade äro synnerligen missbelåtna med resultatet, och tidningspressen i England morrar över att man handskar för lent med turkarna. "The Morning Chronicle" påstår, "att våra historiker skulle komma att sprida ett skimmer av ljus över det förhållandet, att turkarna med så små resurser kunde moraliskt besegra de allierades diplomater i nästan alla avseenden."

"London Times" beklagar, "att en definitivt och kategorisk fred ej påtvingades det besegrade Turkiet för fyra år sedan. En av de största blunder, de allierade diplomaterna gjort sig skyldiga till, var, då de ej tog fördel av den förmåliga ställning, de innehöv för fyra år sedan, då Turkiet var fullkomligt besegradt och man kunde ha tvingat detsamma att acceptera vilka villkor som helst, om Europa upprätt enigt och gemensamt. Nu har det kommit därhän, att nationer såväl som individer kunna förvärva sig koncessioner från Turkiet, varigenom nationer eggas till oömsidigt strid. Turkiet kan locka den ena nationen genom att kittle dess nationalitet och en annan genom att väcka dess giriga vinningslystnad."

Underhandlingen ha emellertid pågått, och den 9 dennes tycktes man ha kommit till vissa resultat. Det dröjer emellertid ej länge, förrän man åter fick rapporter om nya oenigheter. De översenskommelser, som rapporterades den 9, voro av sådan beskaffenhet, att i händelse det amerikanska Chesterbolaget voro villigt att tillåta på en del av koncessionerna, nämligen rätten att bygga en järnväg, så vore Turkiet villigt att ge franska och engelska bolag samma rättigheter, som de innehöv före krigets utbrott. Dessutom fördrade Turkiet, att England, Frankrike och Italien skulle avlägsna sina krigsskepp från de turkiska farvattnen före sex månaders utgång, sedan traktaten undertecknats, samt att inkränkningar samtidigt avlägsnades. Detta möte protest från de engelska delegaterna, som stödde sig på att den s. k. "Spud"-konventionen först hade ratificerats, innan man bøjde sig för den sanna. De insisterade på engelsmannens rätt att ha två stora kryssare belägna inom de turkiska vattnen till dess ratifiering äst rum. De allierade representanterna underrättade emellertid omedelbart sina respektiva regeringar om beslutet.

Imeth Pasha erhöi i samma vecka order från Angora att underteckna traktaten. Den 12 och 13 dennes tycktes ett nytt stillestånd inträda, då skarpa protester inkommit till såväl Turkiet och de allierade från Föreningens Stater med anledning av bestämmelserna rörande koncessionerna. De anse, att koncessionerna till franska och engelska bolag fingo karaktären av monopolartade koncessioner, och att en koncession, som förut av F. S. förklarats.

BESKYLLER FRANSMAN FÖR AUTOKRATI

R. D. Waugh klagar över att M. Raut överskrider sin befogenhet.

Översenskommelse uppnådd i Saar-kontroversen.

GENEVE den 9 juli.—En välkommen översenskommelse åstadkom den 8 dennes med avseende å Saar-kontroversen, då det exekutiva rådet för Nationernas Förbund godkände en resolution, varj uttalandes ett erkännande för det arbete, som utförts av den maktutövande kommissionen, samt uttalande det hopp, att den franska garnisonen måtte avlägsnas och utbytas med de lokala gemenskaperna.

Alla av kommissionens medlemmar voro närvarande. R. D. Waugh, Canadas representant, framförde klagen över att den franske presidenten för kommissionen, M. Raut, ofta handlat på eget bevåg och sålunda överskrider sin befogenhet. Han hade vid flera tillfällen tillstätt Ligans sekretariat rapporter över kommissionens handlingar, utan att han erhållit den övriga kommissionens tillstånd därtill.

En av de häftigaste åskstormar, som sågon kan erinra sig, drog nyligen över England. Den varade i sju timmar i ett sträck med ihållande skarpa åskknallar. En intensiv hetta inträffade efter övradet. Häftiga hagelstormar ha rasat över Rostov i Donn-distriktet i Ryssland, varvid 23 personer dödats, frutom en stor massa kreatur. De dödadas, då de sökte rädda de på fållen betande kreaturen.

Flott-fördraget ratifieras.

Franska parlamentet ratificerar formellt Washingtonfördraget.

Senator Lamery anser Frankrike ensam blir lidande.

Det franska parlamentet ratificerade den 4 dennes enhälligt det s. k. Washingtonfördraget, som gällde inkränkningar av sjöflottan. Visserligen höjdes en del klagovisor över att inkränkningar skulle företagas alla, men man uttalade samtidigt, att Frankrike finansiellt var oförmoget att bygga upp till ens den begränsning, som stadfästes genom sjöprogrammet. Diskussionen var emellertid mera sentimental och formell och saknade någon betydelse. Man framhöll emellertid, att fördraget ej hindrade Frankrike att bygga lättare krigsskepp och submariner, och man avsåg att ägna sig mera åt bygandet av dylika.

Senatens sjökommission, genom dess ledamot Lamery, framförde emellertid den skarpaste protesten, varj framhölls, att man tor fördel av Frankrikes svaghet på grund av kriget och gjorde kapital härv, medan kontrollen av havets givits England, Föreningens Stater och Japan.

Senator Lamery klagade över, att Frankrike komme att permanent bli den underlägsna makten i fråga om sjömakten och yttrade följande ånatt: "England behåller herraväldet över havet överallt, varest det har sina flottbasar; F. S. behärskar den stora världens oceaner och största delen av Stilla havet. Japan delar med dessa stora makter herraväldet över havet. Frankrike befinner sig på samma nivå som Italien, ehuru Italien endast är en medelhavsmakt. Det har förglömts, att Frankrike även är en oceanmakt och har en stor roll att spela i Nordsjön. Man hade åtminstone varit berättigad till de extra 8,000 tonn, som Tyskland medgivits rätt till i Nordsjön. Det är Frankrike ensam, som fördraget tvingats till uppföringar."

Även i Frankrike har man plågats av en intensiv hetta, som slutade med att ett skyfallslökande regn föll, varvid en stor massa människor omkommo.

Island ger besked rörande förbudet

Uppgifterna om förbudets avskaffande fullkomligt lögnaktiga.

Betydelsefull resolution antagen av altinget.

När Altinget på Island i år beslutat att på obestämd tid förlänga undantagsförbudet för de franska viner, ha de det i förbudsämbetet upphävts, emedan man var trött på detsamma av de dåliga erfarenheterna, man haft. Det internationella alkoholkapitalens lögncentral i Köpenhamn utspjade denna lögn över all världen, och på Nya Zeeland t. ex. kom den att spela en framstående roll under dess förbudsåskamp på senhösten.

När Altinget på Island i år beslutat att på obestämd tid förlänga undantagsförbudet för de franska viner, ha de det i förbudsämbetet upphävts, emedan man var trött på detsamma av de dåliga erfarenheterna, man haft. Det internationella alkoholkapitalens lögncentral i Köpenhamn utspjade denna lögn över all världen, och på Nya Zeeland t. ex. kom den att spela en framstående roll under dess förbudsåskamp på senhösten.

En av de häftigaste åskstormar, som sågon kan erinra sig, drog nyligen över England. Den varade i sju timmar i ett sträck med ihållande skarpa åskknallar. En intensiv hetta inträffade efter övradet. Häftiga hagelstormar ha rasat över Rostov i Donn-distriktet i Ryssland, varvid 23 personer dödats, frutom en stor massa kreatur. De dödadas, då de sökte rädda de på fållen betande kreaturen.

Baldwins tal till parlamentet

Förklarar att det vore olycksdygigt att tvinga Tyskland till större skadestånd, än det kan bära.

England kommer senare att tillstålla Tyskland en not.

Det har en lägre tid varit oroligt i England med anledning av Frankrikes utbårdande i sin Rührpolitik, och det har talats vitt och brett om, att England ämnade handla fullständigt självständigt i skadeståndfrågan, om ej Frankrike ändrade taktik. Stort tryck har utövats på regeringen från arbetarna och den radikala gruppen, och det är otvivelaktigt på grund härav, som den engelska regeringen ansatt sig nödgad att intaga en mera bestämd hållning. Baldwin har nämligen länge förberett ett offentligt klargörande, var England står i dessa frågor. I detta skulle han framkomma med konstruktiva och bestämda förslag för att göra det klart för Frankrike, vad de önskade med avseende på skadeståndfrågan för att komma till något resultat.

Torsdagen den 12 dennes hade premiärminister Baldwin antigen det oötligt avväntade talet färdigt, som han levererade inför det engelska underhuset. Detta blev emellertid i många och röjde ej det bestämda, definitiva och cradda uppträdande, som man förräntat. Särskilt synt ansåg man det vara på grund av att inga referenser gjordes till Föreningens Stater och inte bestämt förslag gjordes, vad man ämnade göra, i händelse Frankrike skulle vägra att godkänna förslaget angående en svarsnöt till Tyskland.

Baldwin var rätt diplomatisk i sitt tal och framhöll, att en meningslös jaktigheter vore rådande mellan de allierade med avseende på Tysklands plikt att betala skadeståndet. "Vi äro fast beslutna, att Tyskland skall betala skadeståndet för de skador, det åstadkom i världskriget, och i den utsträckning, det är maktigt att så göra. Ja, vi gå på så långt, att vi äro villiga att tvinga Tyskland därtill, om det blir erforderligt. Vi äro emellertid medvetna om, att begära vi av Tyskland mera än vad det förmår betala, så skola vi ej lyckas. Vi och våra allierade komma att lida mest av en sådan taktik, och vi äro övertygade om, att om vi begagna taktiken, som ruinerat Tyskland, resultatet därav bleve fatalt för vårt eget land, såväl som för våra allierade i Europa i övrigt."

Från början ansågo vi, att ockupationen av Ruhr ej kunde produceras en maximum-talning av reparationsbehållningarna till de allierade. Vi uttalade tidigt denna uppfattning, som vi (Forts. & sid. 5.)

Soviet-Ryssland exporterar säd

Det tros att Ryssland kan exportera 5,000,000 tonn säd.

Otillräckligt transportväsende kommer dock att hindra exporten.

Den canadensiska korrespondenten till Daily Express har i en depesch till sin tidning uppgivit, att Ryssland kommer att bli i besittning av 5,000,000 tonn säd för exportering inständande säsong, enligt de mest tillförlitliga beräkningar. Detta är en föga angenämt uppgift för de canadensiska farmarna, då man tar i betraktande nuvarande vetepris, konstatörer korrespondenten. Beräkningen överstiger alla forut gorda, t. o. m. den som gjordes av Krasin, vilken, sedan han lämnat The London Post, kommer att inrikta hela sin energi på kontrollen av framtida sädsexporter. Det är mycket troligt, att knappast en tredjedel av denna sädskvanti kommer att bli vete, men även denna kvantitet motsvarar i det närmaste Canadas totala export. Ryska jordbruksautoriteter förklarar, att de i sin institut ett graderingsystem av samma beskaffenhet, som det, vilket praktiseras i Kanada. De påstå, att de bli i tillfälle att sälja sålunda graderat vete till 75 cents per bushel. Dessa fakta och siffror låta emellertid vida farliga och allvarsanmärka, än vad de i verkligheten äro, då påpekar korrespondenten, som påstår, att man i framtändende engelska affärscirklar anser, att Rysslands exportformåga av sädsexporter betydligt överdrivas. Rysslands transportväsende äro i alla händerna så otillräckligt och underhålligt, att sådana marknadförande kommer att i stor utsträckning försväras och i många fall omöjliggöras.